

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Fuglsang* (DKP) til justitsministeren:

„Kan ministeren bekræfte eller afkræfte en udtalelse til hr. Erik Haaest gengivet i Ekstra Bladet 25. oktober 1975 om, at ministeren, så vidt det er muligt, ønsker retsopgøret fra besættelsestiden afsluttet, og i bekræftende fald oplyse, hvad ministeren lægger heri?“

(Spm. nr. 66).

Skriftlig begrundelse.

Ifølge referat i Ekstra Bladet fra lørdag den 25. oktober 1975 skal justitsministeren have svaret på et spørgsmål af hr. Erik Haaest, om han ikke ønskede hele det gamle retsopgør sluttet snarest muligt:

„Såvidt det er muligt, må det opgør sluttes. For mig at se er det rette tidspunkt kommet.“

Ministeren tilføjer, at det er en penibel sag, ladet med følelser og problemer. Det kan jeg kun give ham ret i, og jeg kan i så henseende henvise til det voldsomme røre, et tilsvarende skridt fremkaldte i Vesttyskland. Også i Danmark lever der mennesker — eller pårørende til mennesker — der var ofre for, hvad man med rette kalder krigsforbrydelser, og som ikke vil kunne forstå skridt, der i realiteten vil være en almindelig amnesti.

For at undgå misforståelser vil jeg gerne tilføje, at jeg som ministeren er modstander af dødsstraf.

Fuglsang (DKP):

Jeg tror, at svaret på mit spørgsmål vil interessere mange mennesker, ikke blot følelsesmæssigt, selv om det naturligvis også spiller ind; endnu lever der jo mange, hvis ægtefælle eller mor eller far var ofre for datidens terror, endnu lever mange, der fysisk og psykisk lider under følgerne af den behandling, de dengang var udsat for. Jeg må vel også nævne, at det for mange kan synes urimeligt, at de små overtrædere fra dengang fik deres straf, hvis endnu flere af de virkelig store skal gå fri.

Men jeg spørger ikke blot ud fra sådanne tanker og slet ikke ud fra had og hævnthirst, men simpelt hen ud fra, hvad vi i modstands-

bevægelsen og lejre lovede os selv og lovede vore faldne kammerater, nemlig at det, vi og vor generation oplevede, skulle fremtidige slægter blive forskånet for.

Spørgsmålet aktualiseres jo ved, at fascismen ikke er død: den lever ude omkring i verden, men også hos os møder vi jo igen tendenser, som når talere også fra dette høje ting omkring i landet kræver politi og magt-anvendelse over for arbejdere, der forsvarer deres demokratiske rettigheder.

Justitsministeren (Orla Møller):

Om baggrunden for min samtale med forfatteren Erik Haaest vil jeg i anledning af hr. Fuglsangs spørgsmål gerne oplyse følgende: jeg modtog for nogen tid siden et brev fra forfatteren Haaest, hvori han rejste spørgsmål om efterforskningen i sager vedrørende 6 personer, der sigtes for en række grove forbrydelser under den tyske besættelse. Brevet blev samtidig offentliggjort som offentligt brev til mig i flere aviser.

Fra rigsregistraturen blev det oplyst, at 4 af disse personer fortsat er efterlyst, mens det om de to andre vides, at de er afgået ved døden. Herefter har justitsministeriet bedt politidirektøren i København og politimesteren på Frederiksberg om en udtalelse om de 4 sager, men justitsministeriet har endnu ikke modtaget svar vedrørende alle sagerne.

De 4 personer er alle efterlyst som sigtede for bl. a. drab begået under besættelsen. Strafansvaret for disse forbrydelser forældes ikke. Hvis nogen af de 4 personer mod forventning dukker op, må anklagemyndigheden tage stilling til, om der skal gennemføres straffesager mod dem. Det er naturligvis udelukket i dag at sige noget om, hvad sådanne overvejelser kan tænkes at føre til.

Med hensyn til det mere almindelige spørgsmål om retsopgøret vil jeg gerne bekræfte, at jeg personligt finder, at dette i det væsentlige bør være betragtet som afsluttet. Men heri ligger naturligvis ingen stillingtagen til, om der i givet fald bør rejses tiltale i konkrete straffesager med tilknytning til besættelsen.

Fuglsang (DKP):

Jeg kan naturligvis kun takke for det svar, jeg har fået. Jeg vil gerne tilføje et spørgsmål: vil ministeren fremlægge de re-